

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 178 (XXII) — Nr. 566

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 11 august 2010

SUMAR

	Pagina		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 806 din 3 iunie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 ¹ alin. 8 lit. a) din Codul de procedură penală și art. 155 alin. (1) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale	2-3	Decizia nr. 918 din 6 iulie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice	9-11
Decizia nr. 838 din 24 iunie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 208 alin. (1), alin. (3) lit. e) și alin. (6), art. 215 alin. (1) și (3), art. 257 alin. (2) lit. b) și art. 259 alin. (7) lit. b) și alin. (8) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății și art. 91 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală	3-5	Decizia nr. 921 din 6 iulie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 24 alin. (2) din Legea nr. 130/1996 privind contractul colectiv de muncă	11-12
Decizia nr. 878 din 6 iulie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (2) din titlul X al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente	6-7	Decizia nr. 922 din 6 iulie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 75/2000 privind autorizarea experților criminaliști care pot fi recomandați de părți să participe la efectuarea expertizelor criminalistice	13-14
Decizia nr. 887 din 6 iulie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 213 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății	7-9	Decizia nr. 925 din 6 iulie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și art. 2 alin. (1) din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat	14-15
		Decizia nr. 929 din 6 iulie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 5 din Codul penal	15-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 806**

din 3 iunie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 8 lit. a) din Codul de procedură penală și art. 155 alin. (1) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale

Augustin Zegrean	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 8 lit. a) din Codul de procedură penală și art. 155 alin. (1) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială S.M.R. — S.A. Balș în Dosarul nr. 1.521/184/2009 al Tribunalului Olt — Secția penală.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 10 decembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.521/184/2009, **Tribunalul Olt — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 278¹ alin. 8 lit. a) din Codul de procedură penală și art. 155 alin. (1) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială S.M.R. — S.A. Balș într-un dosar având ca obiect o plângere împotriva rezoluțiilor procurorului de netrimiteră în judecată.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul consideră că modul de redactare a art. 155 alin. (1) din Legea nr. 31/1990 implică interpretări diferite, ceea ce constituie o formă de îngrădire, de îngreunare, a accesului la justiție, la un proces echitabil și la soluționarea acestuia într-un termen rezonabil. Rezultă din dispozițiile acestui articol că procurorul, care își desfășoară activitatea cu respectarea principiului legalității, nu poate dispune din oficiu începerea cercetării penale decât în urma unei sesizări făcute de adunarea generală. Reglementarea creează confuzii între răspunderea civilă și cea penală, părțile fiind în situația de a primi o interpretare prin care se adaugă la lege de către magistrat, cu consecința întâzierii litigiului. Interpretările textului menționat conduc implicit la tergiversarea soluționării, ceea ce contravine și dispozițiilor art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În ceea ce privește reglementarea art. 278¹ alin. 8 lit. a) din Codul de procedură penală, autorul apreciază că prin respingerea ca nefondată a plângerii, fără a se administra probe de care se ia în mod nemijlocit cunoștință, judecătorul încalcă dispozițiile constituționale ale art. 21 alin. (3) referitoare la un proces echitabil și pe cele ale art. 124 alin. (2) referitoare la egalitatea părților și la imparțialitatea justiției.

Tribunalul Olt — Secția penală apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 278¹ alin. 8 lit. a) din Codul de procedură penală și art. 155 alin. (1) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, prevederi care au următorul conținut:

— Art. 278¹ alin. 8 lit. a) din Codul de procedură penală: „*Judecătorul pronunță una dintre următoarele soluții: a) respinge plângerea, prin sentință, ca tardivă sau inadmisibilă ori, după caz, ca nefondată, menținând rezoluția sau ordonanța atacată;*”;

— Art. 155 alin. (1) din Legea nr. 31/1990: „*Acțiunea în răspundere contra fondatorilor, administratorilor, directorilor, respectiv a membrilor directoratului și consiliului de supraveghere, precum și a cenzorilor sau auditorilor financiari, pentru daune cauzate societății de aceștia prin încălcarea îndatoririlor lor față de societate, aparține adunării generale, care va decide cu majoritatea prevăzută la art. 112.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 21 alin. (3) privind liberul acces la justiție, art. 124 privind înfăptuirea justiției, precum și dispozițiilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 155 alin. (1) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, așa cum a fost formulată, Curtea constată că, în realitate, criticile autorilor excepției de neconstituționalitate vizează chestiuni care țin de interpretarea și aplicarea legii ce sunt de competența instanțelor de judecată. În consecință, având în vedere dispozițiile art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, potrivit cărora Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului, rezultă că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă.

În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 8 lit. a) din Codul de procedură penală, Curtea constată că asupra acestor dispoziții s-a mai pronunțat, prin raportare la critici similare, prin Decizia nr. 170 din 22 martie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 349 din 25 aprilie 2005, și prin Decizia nr. 903 din 23 iunie 2009,

publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 561 din 12 august 2009.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, argumentarea și soluția reținute în deciziile de mai sus își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 155 alin. (1) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, Societatea Comercială S.M.R. — S.A. Balș în Dosarul nr. 1.521/184/2009 al Tribunalului Olt — Secția penală.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 8 lit. a) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de aceeași parte în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 iunie 2010.

PREȘEDINTE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 838

din 24 iunie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 208 alin. (1), alin. (3) lit. e) și alin. (6), art. 215 alin. (1) și (3), art. 257 alin. (2) lit. b) și art. 259 alin. (7) lit. b) și alin. (8) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății și art. 91 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 208 alin. (3) lit. e) și alin. (6), art. 215 alin. (1) și (3) și art. 259 alin. (7) lit. b) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, excepție ridicată de George Răzvan Ionescu în Dosarul nr. 2.439/205/2009 al Judecătoriei Câmpulung.

La apelul nominal răspunde, pentru partea Casa de Asigurări de Sănătate Argeș, consilier juridic cu delegație la dosar, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 8.108D/2009, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 208 alin. (1), alin. (3) lit. e) și alin. (6), art. 257 alin. (2) lit. b) și art. 259 alin. (7) lit. b) și alin. (8) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății și art. 91 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere similitudinea existentă între obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, din oficiu, pune în discuție conexarea Dosarului nr. 8.108D/2009 la Dosarul nr. 7.910D/2009.

Reprezentantul părții prezente și cel al Ministerului Public sunt de acord cu măsura conexării.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 8.108D/2009 la Dosarul nr. 7.910D/2009, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Casei de Asigurări de Sănătate Argeș, care apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, invocând, în acest sens, jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 19 octombrie 2009 și 6 noiembrie 2009, pronunțate în dosarele nr. 2.439/205/2009 și nr. 2.501/117/2009, **Judecătoria Câmpulung și Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 208 alin. (3) lit. e și alin. (6), art. 215 alin. (1) și alin. (3) și art. 259 alin. (7) lit. b) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, respectiv a art. 208 alin. (1), alin. (3) lit. e și alin. (6), art. 257 alin. (2) lit. b) și art. 259 alin. (7) lit. b) și alin. (8) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății și art. 91 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepții ridicate de George Răzvan Ionescu și Luiza Iuliana Budușan în cauze având ca obiect soluționarea unei contestații la executare, respectiv de anulare a unui act administrativ fiscal.**

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că textele legale criticate sunt neconstituționale, întrucât prevăd obligativitatea contribuției la asigurările sociale în condițiile în care calitatea de asigurat nu poate fi impusă niciunei persoane împotriva voinței sale. Deși permit funcționarea unui sistem alternativ de asigurare medicală, prevederile criticate nu dau posibilitatea cetățenilor de a-l alege pe cel considerat mai convenabil. Se mai arată că, deși drepturile care se dobândesc ca urmare a plății contribuției la sistemul de asigurări sociale de sănătate sunt egale, contribuția pentru dobândirea acestor drepturi este inegală.

Cu referire la art. 91 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, se arată că acest text este neconstituțional, întrucât statul dobândește o poziție privilegiată față de contribuabili din moment ce drepturile sale de creanță se prescriu într-un termen mai mare decât cel existent în dreptul comun.

Judecătoria Câmpulung apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în Dosarul nr. 7.910D/2009, a apreciat că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, iar, în Dosarul nr. 8.108D/2009, nu a comunicat punctul său de vedere.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 208 alin. (1), alin. (3) lit. e) și alin. (6), art. 215

alin. (1) și alin. (3), art. 257 alin. (2) lit. b) și art. 259 alin. (7) lit. b) și alin. (8) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 28 aprilie 2006, și art. 91 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 31 iulie 2003. Cu privire la art. 91 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, Curtea constată că, în realitate, critica de neconstituționalitate formulată vizează numai alin. (1) al acestui articol de lege, astfel încât Curtea, prin prezenta decizie, va analiza constituționalitatea art. 91 alin. (1) din Codul de procedură fiscală. În consecință, textele criticate au următorul cuprins:

— Art. 208 alin. (1), alin. (3) lit. e) și alin. (6): „(1) *Asigurările sociale de sănătate reprezintă principalul sistem de finanțare a ocrotirii sănătății populației care asigură accesul la un pachet de servicii de bază pentru asigurați. [...]*

(3) *Asigurările sociale de sănătate sunt obligatorii și funcționează ca un sistem unitar, iar obiectivele menționate la alin. (2) se realizează pe baza următoarelor principii: [...]*

e) *participarea obligatorie la plata contribuției de asigurări sociale de sănătate pentru formarea Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate; [...]*

(6) *Asigurarea voluntară de sănătate nu exclude obligația de a plăti contribuția pentru asigurarea socială de sănătate”.*

— Art. 215 alin. (1) și (3): „*Obligația virării contribuției pentru asigurările sociale de sănătate revine persoanei juridice sau fizice care angajează persoane pe bază de contract individual de muncă ori în baza unui statut special prevăzut de lege, precum și persoanelor fizice, după caz. [...]*

(3) *Prevederile alin. (1) și (2) se aplică și persoanelor care exercită profesii libere sau celor care sunt autorizate, potrivit legii, să desfășoare activități independente.”;*

— Art. 257 alin. (2) lit. b): „(2) *Contribuția lunară a persoanei asigurate se stabilește sub forma unei cote de 6,5%, care se aplică asupra: [...]*

b) *veniturilor impozabile realizate de persoane care desfășoară activități independente care se supun impozitului pe venit; dacă acest venit este singurul asupra căruia se calculează contribuția, aceasta nu poate fi mai mică decât cea calculată la un salariu de bază minim brut pe țară, lunar;”;*

— Art. 259 alin. (7) lit. b) și alin. (8): „(7) *Persoanele care au obligația de a se asigura și nu pot dovedi plata contribuției sunt obligate, pentru a obține calitatea de asigurat: [...]*

b) *să achite pe întreaga perioadă a termenelor de prescripție privind obligațiile fiscale contribuția legală lunară calculată asupra veniturilor impozabile realizate, precum și obligațiile fiscale accesorii de plată prevăzute de Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, dacă au realizat venituri impozabile pe toată această perioadă. [...]*

(8) *Pentru situațiile prevăzute la alin. (7) termenele de prescripție privind obligațiile fiscale se calculează începând cu data primei solicitări de acordare a serviciilor medicale, la notificarea caselor de asigurări de sănătate sau la solicitarea persoanelor în vederea dobândirii calității de asigurat, după caz”.*

— Art. 91 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003: „(1) *Dreptul organului fiscal de a stabili obligații fiscale se prescrie în termen de 5 ani, cu excepția cazului în care legea dispune altfel”.*

Autorii excepției susțin că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (3) cu referire la demnitatea umană, art. 15 alin. (2) privind neretroactivitatea, art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 23 privind libertatea individuală, art. 34 privind dreptul la ocrotirea sănătății, art. 45 privind libertatea economică, ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și ale art. 56 alin. (1) și (2) privind contribuțiile financiare Totodată, sunt invocate, în

susținerea excepției, și prevederile art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la interzicerea generală a discriminării.

Examinând excepția de neconstituționalitate și dispozițiile legale criticate, prin raportare la prevederile constituționale invocate, Curtea constată următoarele:

Prin Decizia nr. 705 din 11 septembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 736 din 31 octombrie 2007, și Decizia nr. 1.011 din 7 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 547 din 6 august 2009, Curtea Constituțională a stabilit că dispozițiile legale criticate sunt constituționale în raport cu critici identice de neconstituționalitate.

Curtea a reținut că „sistemul asigurărilor sociale de sănătate își poate realiza obiectivul principal datorită solidarității celor care contribuie, astfel că art. 208 alin. (1), alin. (3) lit. e) și alin. (6) din Legea nr. 95/2006 reprezintă de fapt o expresie a prevederilor constituționale care reglementează ocrotirea sănătății și a celor care consacră obligația statului de a asigura protecția socială a cetățenilor”.

În ceea ce privește conformitatea textelor de lege criticate cu dispozițiile art. 23 alin. (1) din Constituție, Curtea a statuat că „respectarea obligațiilor ce revin cetățenilor potrivit legislației în vigoare nu poate fi privită ca o violare a libertății individuale și a siguranței persoanei”.

Referindu-se la constituționalitatea art. 257 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 95/2006, Curtea a arătat că „este firesc ca valoarea contribuției să difere de la persoană la persoană, în funcție de cuantumul veniturilor realizate. Această diferență este rezonabilă și justificată de situația obiectiv deosebită în care se află persoanele care realizează venituri mai mari față de cele ale căror venituri sunt mai reduse, precum și de principiul solidarității și subsidiarității în colectarea și utilizarea fondurilor, aplicabil în materia asigurărilor sociale de sănătate”.

De asemenea, Curtea a reținut că „principiul constituțional al așezării juste a sarcinilor fiscale pentru suportarea cheltuielilor publice impune diferențierea contribuției persoanelor care realizează venituri mai mari. De altfel, cota de contribuție, exprimată procentual, este unică, neavând caracter progresiv, astfel că diferența valorică a contribuției este determinată de nivelul diferit al venitului”.

Curtea a statuat că „legiuitorul, având în vedere situația specifică a diferitelor categorii de persoane asigurate, în funcție de proveniența veniturilor, a înțeles să stabilească un tratament juridic diferențiat sub aspectul veniturilor în raport cu care se stabilește contribuția lunară” și a constatat că „nu doar în cazul

persoanelor care obțin venituri din activități independente minimul veniturilor față de care se calculează contribuția îl reprezintă salariul de bază minim brut pe țară, ci și persoanele prevăzute la art. 257 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 95/2006 se află în aceeași situație”. Pentru aceleași motive ca și cele de mai sus, Curtea a stabilit că nici dispozițiile art. 215 alin. (1) și (3) din aceeași lege — care prevăd obligativitatea persoanei juridice sau fizice care angajează persoane pe bază de contract individual de muncă ori în baza unui statut special de a vira contribuția pentru asigurările sociale de sănătate nu contravin prevederilor invocate din Constituție.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate adusă dispozițiilor art. 259 alin. (7) lit. b) și alin. (8) din Legea nr. 95/2006 și art. 91 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, Curtea a stabilit că „diferența de regim juridic pe care legiuitorul o instituie între drepturile de creanță ale instituțiilor publice și drepturile de creanță ale celorlalte persoane, Curtea apreciază că sunt relevante considerentele Deciziei nr. 158 din 10 noiembrie 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 77 din 24 februarie 1999, în care a reținut, în esență, că respectarea exigențelor constituționale privind ocrotirea unor interese naționale, de interes general, ce se sprijină pe contribuțiile prin impozite și taxe la cheltuielile publice ale cetățenilor, justifică poziția privilegiată a statului în raport cu celelalte subiecte de drept, sub aspectul protecției acordate drepturilor de creanță”.

În speță, Curtea a observat că „instituțiile publice care asigură colectarea contribuțiilor către Fondul național unic de asigurări sociale de sănătate urmăresc asigurarea unui interes general, respectiv îndeplinirea obligației statului de a ocroti sănătatea publică, ceea ce justifică de asemenea protecția deosebită acordată drepturilor de creanță ale acestor instituții”.

În sfârșit, analizând susținerile autorilor excepției, referitoare la încălcarea principiului constituțional al neretroactivității legii, Curtea a constatat că „dispozițiile de lege criticate prevăd obligația plății contribuției de asigurări de sănătate pentru o perioadă anterioară în sarcina celor care aveau această obligație, dar nu au îndeplinit-o. Astfel, Curtea reține că obligarea la plata contribuției prevăzute de lege și anterior nu poate fi privită ca având un caracter retroactiv”.

Având în vedere că în cauză nu au intervenit elemente noi, care să justifice reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziei invocate își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 208 alin. (3) lit. e) și alin. (6), art. 215 alin. (1) și (3) și art. 259 alin. (7) lit. b) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, excepție ridicată de George Răzvan Ionescu în Dosarul nr. 2.439/205/2009 al Judecătoriai Câmpulung, precum și excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 208 alin. (1), alin. (3) lit. e) și alin. (6), art. 257 alin. (2) lit. b) și art. 259 alin. (7) lit. b) și alin. (8) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății și art. 91 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Luiza Iuliana Budușan în Dosarul nr. 2.501/117/2009 al Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 24 iunie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 878

din 6 iulie 2010

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (2)
din titlul X al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției,
precum și unele măsuri adiacente**

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (2) din titlul X al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, excepție ridicată din oficiu de Judecătoria Oradea în Dosarul său nr. 6.874/271/2009.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 29 septembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 6.874/271/2009, **Judecătoria Oradea a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (2) din titlul X al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente.** Excepția a fost ridicată din oficiu de instanța de judecată într-o cauză civilă având ca obiect pronunțarea unei hotărâri care să țină loc de contract autentic.

În motivarea excepției de neconstituționalitate instanța de judecată susține, în esență, că textul de lege criticat le permite să se situeze mai presus de lege celor care, pentru a evita plata impozitului pe venit sau a onorariului notarului public, nu doresc să încheie actul de înstrăinare în formă autentică. Consideră că sunt nesocotite prevederile art. 44 alin. (1) din Constituție, întrucât dispozițiile art. 5 alin. (2) din titlul X al Legii nr. 247/2005 ocrotește dreptul de creanță asupra unui particular, și anume asupra promitentului vânzător, garantând promitentului cumpărător posibilitatea reală de a dobândi proprietatea terenului fără acordul dat în formă autentică de către proprietarul de drept, această ocrotire obținându-se prin diminuarea corelativă a garanției dreptului de proprietate al promitentului vânzător. Apreciază că textul de lege criticat încalcă și dispozițiile art. 57 din Constituție, întrucât statul are obligația „de a se abține de la a lua măsuri care determină condițiile favorabile nerespectării de către cetățeni a îndatoririlor fundamentale”. Or, dispozițiile de lege invocate creează un „cadru favorabil pentru exercitarea de către cetățeni a libertății contractuale cu rea-credință, în vederea eludării plății taxelor și impozitelor legale”. Arată că prin pierderea temporară a

controlului societății asupra situației transmisiunii terenurilor se poate ajunge la încălcarea drepturilor și libertăților celorlalți.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile art. 5 alin. (2) din titlul X al Legii nr. 247/2005 sunt constituționale. Arată, în acest sens, că legiuitorul este competent să stabilească cadrul juridic pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate. Consideră că textul de lege criticat dă expresie regulii executării în natură a obligației de a face, și anume de a încheia în viitor un contract de vânzare-cumpărare, obligație care, în caz de neexecutare, se poate realiza printr-o acțiune personală având ca obiect pronunțarea unei hotărâri care să țină loc de contract de vânzare-cumpărare.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 5 alin. (2) din titlul X al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, numărul 653 din 22 iulie 2005, având următorul conținut: *„În situația în care după încheierea unui antecontract cu privire la teren, cu sau fără construcții, una dintre părți refuză ulterior să încheie contractul, partea care și-a îndeplinit obligațiile poate sesiza instanța competentă care poate pronunța o hotărâre care să țină loc de contract.”*

În opinia instanței de judecată care a ridicat din oficiu excepția de neconstituționalitate, textul de lege criticat contravine următoarelor prevederi din Legea fundamentală: art. 16 alin. (2) care statuează că nimeni nu este mai presus de lege, art. 44 alin. (1)—(3) privind dreptul de proprietate privată și art. 57 referitor la exercitarea cu bună-credință a drepturilor și a libertăților.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile de lege ce formează obiect al acesteia au mai fost supuse controlului de constituționalitate, iar prin Decizia nr. 714 din 17 iunie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 578 din 31 iulie 2008, Curtea a reținut că, prin încheierea unui antecontract sub forma unei promisiuni sinalagmatice de vânzare și de cumpărare a unui imobil, se

naște în sarcina părților antecontractului obligația de a încheia un contract de vânzare-cumpărare în viitor. În caz de neexecutare a obligațiilor asumate, operează răspunderea contractuală, executarea în natură a obligației de a face putându-se realiza printr-o acțiune având ca obiect pronunțarea unei hotărâri ce ține loc de contract de vânzare-cumpărare. Curtea a constatat că prevederile criticate nu contravin dispozițiilor constituționale referitoare la garantarea și ocrotirea dreptului de proprietate, deoarece, în cazul în care instanța de judecată nu pronunță o hotărâre care să țină loc de contract de vânzare-cumpărare, partea în culpă este obligată la plata de daune interese sau instanța de judecată poate constrânge părțile să încheie contractul prin stabilirea de daune cominatorii până la executarea obligației în natură.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina reconsiderarea acestei jurisprudențe a Curții Constituționale, argumentarea și soluția pronunțată prin decizia de mai sus își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate prin raportare la prevederile art. 57 din Constituție, Curtea constată că nu este întemeiată. În acest sens, reține că, în virtutea art. 44 alin. (1), legiuitorul este competent să reglementeze cadrul juridic astfel încât exercitarea dreptului de proprietate de către titularul său să nu intre în coliziune cu interesele generale sau cu interesele particulare legitime ale altor subiecte de drept. Curtea observă că, prin edictarea normei criticate, legiuitorul nu a creat nicidecum un „cadru favorabil pentru exercitarea de către

cetățeni a libertății contractuale cu rea-credință, în vederea eludării plății taxelor și impozitelor legale”, astfel cum susține autorul excepției. O astfel de afirmație are la bază două ipoteze inacceptabile, și anume aceea că norma însăși încurajează destinatarul cărora li se adresează să ignore alte reglementări legale și, pe de altă parte, că aceștia vor fi predispuși să o deturneze de la scopul său. Curtea observă că toate normele sunt susceptibile de a fi nesocotite, dar acest lucru nu semnifică, în cazul de față, nici că norma criticată cuprinde premisele nerespectării sale sau a altor reglementări legale, nici că destinatarul acesteia ar avea, invariabil, intenția de utilizare cu rea-credință a prevederii de lege supuse controlului de constituționalitate.

De asemenea, Curtea constată că nu poate reține nici critica referitoare la nesocotirea dispozițiilor art. 16 alin. (2) din Constituție. Textul de lege criticat nu este de natură să situeze pe o poziție privilegiată niciun subiect de drept, persoană fizică sau juridică, publică sau privată, întrucât nu creează o situație mai favorabilă pentru părțile antecontractului de vânzare-cumpărare a terenului care fac apel la justiție pentru încheierea valabilă a contractului prin comparație cu cele care îl încheie în formă autentică în fața notarului public. Rațiunea finală a dispoziției legale criticate o reprezintă asigurarea securității circuitului juridic civil, instituind o modalitate de salvagardare a interesului legitim al părții care dă dovadă de bună-credință în acțiunile sale.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (2) din titlul X al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, excepție ridicată din oficiu de Judecătoria Oradea în Dosarul său nr. 6.874/271/2009.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 iulie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 887

din 6 iulie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 213 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 213 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, excepție ridicată de Iosif Stroia în Dosarul nr. 1.012/30/2009 al Tribunalului Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate, întrucât autorul

acesteia solicită, în realitate, modificarea și completarea textului legal criticat.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 24 noiembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.012/30/2009, **Tribunalul Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 213 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății**, excepție ridicată de Iosif Stroia într-o cauză având ca obiect anularea unui act administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că textul de lege criticat prevede că persoanele cu handicap beneficiază de asigurare socială de sănătate fără plata contribuției numai pentru venituri obținute în baza Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 102/1999, nu și pentru alte tipuri de venituri pe care acestea le-ar realiza. În acest fel, aceste persoane sunt descurajate în a se angaja și a beneficia, astfel, și de câștiguri salariale.

Tribunalul Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Avocatului Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, întrucât Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/1999 la care trimite textul legal criticat este abrogată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 213 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 28 aprilie 2006, care au următorul cuprins:

„(1) *Următoarele categorii de persoane beneficiază de asigurare, fără plata contribuției: [...]*

d) persoanele cu handicap care nu realizează venituri din muncă, pensie sau alte surse, cu excepția celor obținute în baza Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 102/1999 privind protecția specială și încadrarea în muncă a persoanelor cu handicap, aprobată și modificări și completări prin Legea nr. 519/2002, cu modificările și completările ulterioare.”

Textele constituționale invocate sunt cele ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 50 privind protecția persoanelor cu handicap și art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate și dispozițiile legale criticate, prin raportare la prevederile constituționale invocate, Curtea constată următoarele:

1. Excepția de neconstituționalitate nu poate fi considerată ca fiind inadmisibilă, astfel cum susține Avocatul Poporului, și anume pentru faptul că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/1999 la care trimite textul legal criticat a fost abrogată prin Legea nr. 448/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1 din 3 ianuarie 2008. Norma de trimitere — art. 213 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 96/2006 —, în sens material, încorporează prevederile la care face trimiterea. Însă, în sens formal, desigur, nu se poate face abstracție că sunt două acte normative distincte, dar rațiunea legiuitorului de a folosi norma de trimitere a fost aceea a **încorporării materiale** a soluției legislative cuprinse de textul ce ulterior a fost abrogat și înlocuit cu o nouă reglementare. În acest mod, este evident că textul abrogator va fi considerată norma la care trimite norma de trimitere și, întrucât acesta păstrează soluția legislativă avută în vedere de legiuitor la edictarea art. 213 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 95/2006, respectiv acordarea indemnizațiilor lunare persoanelor cu handicap, instanța constituțională este competentă să se pronunțe pe fondul prezentei cauze.

În fine, potrivit art. 50 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, la abrogarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 102/1999, legiuitorul ar fi trebuit să aibă în vedere, în mod expres, și situația normei de trimitere.

Pentru aceste motive, textul legal criticat este în vigoare, astfel încât Curtea urmează să se pronunțe pe fondul excepției de neconstituționalitate ridicate.

2. Textul art. 213 alin. (1) din Legea nr. 95/2006 constituie o derogare de la prevederile art. 211 alin. (1) din aceeași lege, care prevede *in terminis* că pentru a dobândi calitatea de asigurat persoana în cauză trebuie să facă dovada plății contribuției la Fondului Național Unic de Asigurări Sociale de Sănătate. Norma criticată, prevăzând o excepție de la regulă, instituie anumite scutiri de la plata contribuției, fără ca persoana în cauză să piardă calitatea de asigurat. Astfel, acest text de lege reprezintă o normă de protecție, de favoare acordată persoanelor care se află în ipoteza acesteia.

În cazul persoanelor cu handicap, o atare scutire de la plata contribuției la asigurările de sănătate este un drept constituțional, fiind o materializare a protecției pe care statul este obligat să o acorde acestora în temeiul art. 50 din Constituție. Însă, această protecție specială pe care statul o acordă persoanelor cu handicap reprezintă un minim de măsuri pentru a asigura în beneficiul acestora o egalizare a șanselor în raport cu ceilalți cetățeni ai statului. Dincolo de această limită intervine dreptul de opțiune al legiuitorului de a acorda sau nu alte facilități, scutiri sau drepturi legale. Or, în cauza de față, ne aflăm chiar în această ipoteză, în sensul că este atributul și opțiunea exclusivă a legiuitorului de a scuti de la plata contribuției la Fond și persoanele cu handicap care realizează alte tipuri de venit decât cele scutite de la plata contribuției.

O asemenea măsură nu este discriminatorie, întrucât toți cetățenii care realizează venituri sunt supuși aceluiași tratament juridic, fiecare plătind contribuția aferentă calității de asigurat.

În acest condiții, textul art. 53 din Constituție nu este incident în cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 213 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, excepție ridicată de Iosif Stroia în Dosarul nr. 1.012/30/2009 al Tribunalului Timiș – Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 iulie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 918

din 6 iulie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției, excepție ridicată de Doina Basarabescu în Dosarul nr. 3.044/87/2009 al Tribunalului Teleorman — Secția conflicte de muncă, asigurări sociale și contencios administrativ fiscal și de Simona Mihaela Tăbăcaru, Olivia Luminița Crețu, Iustina Iacoboni, Daniel George Rusu și Lorin Ștefan Pascaru în dosarele nr. 0590/45/2008 și nr. 0884/45/2008 ale Curții de Apel Iași — Secția litigiilor de muncă și asigurări sociale.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 29 iunie 2010 și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea la data de 6 iulie 2010.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierea din 30 septembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 3.044/87/2009, **Tribunalul Teleorman — Secția**

conflicte de muncă, asigurări sociale și contencios administrativ fiscal — complet specializat pentru litigiile de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției. Excepția a fost ridicată de Doina Basarabescu cu prilejul soluționării unei acțiuni civile având ca obiect drepturi bănești.

Prin încheierile din 16 și 30 octombrie 2009, pronunțate în Dosarele nr. 0590/45/2008 și nr. 0884/45/2008, **Curtea de Apel Iași — Secția litigiilor de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006.** Excepția a fost ridicată de Simona Mihaela Tăbăcaru, Olivia Luminița Crețu, Iustina Iacoboni, Daniel George Rusu și Lorin Ștefan Pascaru, cu prilejul soluționării unor litigii de muncă.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că art. 16 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 este contrar dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție, precum și art. 6 din Codul muncii care prevede „dreptul la o plată egală pentru muncă egală”. De asemenea, consideră că sunt încălcate și dispozițiile art. 53 din Constituție, referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți fundamentale. În acest sens, arată că asistenții judiciari sunt salariați conform textului de lege criticat cu un coeficient de multiplicare de 13,5, corespunzător judecătorului de la judecătoria cu o vechime de peste 3 ani, deși își desfășoară activitatea la tribunal, ca instanță competentă să soluționeze litigiile de muncă, fapt ce impune o salarizare corespunzătoare

gradului acestei instanțe. De asemenea, precizează că asistenților judiciari li se aplică toate obligațiile, interdicțiile și incompatibilitățile judecătorilor și magistraților, depun jurământ ca și magistrații și li se aplică dispozițiile legale privind abaterile și sancțiunile disciplinare, precum și motivele de eliberare din funcție prevăzute de lege pentru judecători și procurori. Pentru aceste motive, susțin că nu există niciun temei legal pentru care asistenții judiciari să nu beneficieze de aceleași drepturi salariale, inclusiv sporul de 50% pentru solicitare neuropsihică, la fel ca magistrații, categorie cu care sunt asimilați.

Tribunalul Teleorman — Secția conflicte de muncă, asigurări sociale și contencios administrativ fiscal — complet specializat pentru litigii de muncă și asigurări sociale consideră că textul de lege criticat nu contravine prevederilor constituționale invocate de autorul excepției.

Curtea de Apel Iași — Secția litigii de muncă și asigurări sociale consideră că dispozițiile invocate nu încalcă prevederile art. 53 din Constituție. Conferirea unor drepturi salariale expres determinate pentru asistenții judiciari nu echivalează cu sintagma „restrângerea exercițiului unor drepturi” prevăzută de acest text constituțional.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. În acest sens, arată că statutul asistenților judiciari este diferit de cel al magistraților, în ceea ce privește aspectele esențiale cum sunt numirea, durata mandatului, rolul în cadrul completelor de judecată, statut diferit care justifică și un tratament diferit în ceea ce privește drepturile și salarizarea.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctul de vedere solicitat.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 16 alin. (1), (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 314 din 7 aprilie 2006, aprobată prin Legea nr. 45/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 169 din 9 martie 2007.

Textul de lege criticat are următoarea redactare:

— Art. 16: „(1) *Asistenții judiciari numiți în condițiile Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările ulterioare, sunt salarizați cu o indemnizație de încadrare brută lunară potrivit coeficienților de multiplicare prevăzuți, după caz, la lit. A din anexă, nr. crt. 28—31, în raport cu vechimea în funcții juridice.*

(2) *Asistenții judiciari beneficiază în mod corespunzător de drepturile prevăzute la art. 41, 5, 7, 18, 24 și 25.*

(3) *Indemnizațiile de încadrare brute lunare și celelalte drepturi ale asistenților judiciari se acordă prin ordin al ministrului justiției.”*

Curtea constată că, ulterior sesizării Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate, textele de lege criticate au fost abrogate prin dispozițiile art. 48 alin. (1) pct. 7 din Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 762 din 9 noiembrie 2009.

Dispozițiile referitoare la salarizarea și celelalte drepturi salariale ale asistenților judiciari au fost preluate, însă, în conținutul art. 19 din anexa nr. VI, secțiunea a 3-a a actului normativ abrogator, având următoarea redactare:

„(1) *Asistenții judiciari numiți în condițiile Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare, sunt salarizați cu o indemnizație de încadrare brută lunară stabilită potrivit coeficienților de ierarhizare prevăzuți la nr. crt. 25 din anexa nr. VI/1.*

(2) *Asistenții judiciari beneficiază în mod corespunzător de drepturile prevăzute la art. 7 din prezenta anexă, precum și de drepturile prevăzute la art. 24 și 25 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 45/2007, cu modificările și completările ulterioare.*

(3) *Indemnizațiile de încadrare brute lunare și celelalte drepturi ale asistenților judiciari se stabilesc prin ordin al ministrului justiției și libertăților cetățenești.”*

Prin urmare, obiect al excepției de neconstituționalitate urmează a-l constitui dispozițiile art. 19 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 330/2009.

Autorii excepției consideră că dispozițiile de lege criticate sunt contrare art. 16 alin. (1) și art. 53 din Constituție, referitoare la egalitatea în drepturi a cetățenilor și la restrângerea exercițiului unor drepturi și libertăți fundamentale, precum și dispozițiilor art. 5 alin. (1), art. 6 și art. 157 alin. (2) din Codul muncii.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține, în primul rând, că, potrivit dispozițiilor art. 2 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, eventuala contradicție existentă între dispozițiile unor legi în vigoare nu intră sub incidența controlului de constituționalitate. Așadar, instanța de contencios constituțional nu poate examina pretinsa contradicție dintre textele de lege criticate și prevederile Codului muncii, invocate de autorii excepției.

Prin urmare, rămâne Curții să examineze conformitatea dintre dispozițiile legale actuale privind salarizarea și celelalte drepturi salariale ale asistenților judiciari cu dispozițiile art. 16 alin. (1) și art. 53 din Constituție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, în esență, critica de neconstituționalitate vizează diferența de tratament juridic dintre salarizarea magistraților și cea a asistenților judiciari.

Față de aceste susțineri, Curtea reține că diferența de tratament juridic criticată ca fiind neconstituțională este justificată de faptul că asistenții judiciari, deși participă la constituirea completului de judecată, îndeplinesc doar un rol consultativ în îndeplinirea actului de justiție, neputându-se pune un semn de egalitate între activitatea desfășurată de aceștia și cea a judecătorilor care participă la soluționarea conflictelor de muncă. Cu toate acestea, recunoscând importanța activității desfășurate de asistenții judiciari și ținând cont și de obligațiile,

interdicțiile și incompatibilitățile ce revin acestora, care sunt aplicabile și judecătorilor și procurorilor, legiuitorul a înțeles să stabilească un nivel al salariului corespunzător celui al judecătorului cu grad de judecătorie. Această reglementare nu contravine principiului egalității în drepturi care nu are semnificația omogenității, astfel că situații obiectiv diferite justifică și uneori chiar impun un tratament juridic diferențiat.

În ceea ce privește susținerea potrivit căreia salarizarea asistenților judiciari trebuie să țină cont de nivelul instanței, Curtea observă că, spre deosebire de salarizarea judecătorilor, a procurorilor, a personalului de specialitate juridică asimilat acestora, precum și a magistraților-asistenți, așa cum este

reglementată prin art. 6 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 330/2009, care include între criteriile salarizării și pe cel al nivelului instanțelor sau parchetelor, reglementarea referitoare la salarizarea asistenților judiciari nu face trimitere la acest criteriu.

În sfârșit, cu privire la susținerile autorilor excepției privitoare la acordarea sporului pentru solicitare neuropsihică, Curtea reține că Legea nr. 330/2009 a acoperit omisiunea legislativă criticată. Astfel, art. 4 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 330/2009 acordă asistenților judiciari, în mod egal cu judecătorii și procurorii, sporul pentru risc și suprasolicitare neuropsihică și sporul de confidențialitate. Astfel că, sub acest aspect, excepția de neconstituționalitate a rămas fără obiect.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, excepție ridicată de Doina Basarabescu în Dosarul nr. 3.044/87/2009 al Tribunalului Teleorman – Secția conflicte de muncă, asigurări sociale și contencios administrativ fiscal și de Simona Mihaela Tăbăcaru, Olivia Luminița Crețu, Iustina Iacoboni, Daniel George Rusu și Lorin Ștefan Pascaru în dosarele nr. 0590/45/2008 și nr. 0884/45/2008 ale Curții de Apel Iași — Secția litigii de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 iulie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 921

din 6 iulie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 24 alin. (2) din Legea nr. 130/1996 privind contractul colectiv de muncă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

contractul colectiv de muncă, excepție ridicată de Zamfir Brândușe în Dosarul nr. 1.487/84/2009 al Tribunalului Sălaj — Secția civilă.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 29 iunie 2010 și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea la data de 6 iulie 2010.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 24 alin. (2) din Legea nr. 130/1996 privind

Prin Încheierea din 5 octombrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.487/84/2009, **Tribunalul Sălaj — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate**

a dispozițiilor art. 24 alin. (2) din Legea nr. 130/1996 privind contractul colectiv de muncă. Excepția a fost ridicată de Zamfir Brândușe cu prilejul soluționării unei acțiuni în constatare a nulității absolute a actului adițional la contractul colectiv de muncă.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că textul de lege criticat, care prevede posibilitatea părții interesate de a cere instanței de judecată să constate nulitatea clauzelor contractului colectiv de muncă, este contrar dispozițiilor constituționale care consacră dreptul de acces liber la justiție. În acest sens, arată că, interpretând dispozițiile art. 24 alin. (2) din Legea nr. 130/1996, instanța de judecată a respins acțiunea în constatarea nulității contractului colectiv de muncă formulată de un salariat, considerând că nu are calitate procesuală activă, această calitate aparținând numai părților semnatare ale contractului, respectiv patronatul și sindicatele.

Tribunalul Sălaj — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, arată că părțile contractului colectiv de muncă sunt salariații, reprezentați prin organizația de sindicat, și patronatul. Art. 21 alin. (1) și (2) din Constituție se referă la dreptul oricărei persoane de a se adresa justiției, drept care nu poate fi îngădit de nicio lege. În concluzie, arată că art. 24 alin. (2) din Legea nr. 130/1996 nu este neconstituțional, pentru că salariații au dreptul de a sesiza sindicatul referitor la orice probleme ce au legătură cu drepturile și interesele lor profesionale, sindicatul fiind parte în contractul colectiv de muncă, astfel că poate fi remediată orice deficiență.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că textul de lege criticat este constituțional.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 24 alin. (2) din Legea nr. 130/1996 privind contractul colectiv de muncă, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 184 din 19 mai 1998, dispoziții potrivit cărora „Nulitatea clauzelor contractuale se constată de către instanța judecătorească competentă, la cererea părții interesate”.

Autorul excepției consideră că acest text de lege este contrar dispozițiilor art. 21 alin. (1) și (2) din Constituție care consacră accesul liber la justiție

Examinând excepția, Curtea constată că, potrivit dispozițiilor art. 14 din Legea nr. 130/1996, „Părțile contractului colectiv de muncă sunt patronul și salariații...”. În negocierea contractului colectiv de muncă, sindicatul are doar rolul de reprezentant al salariaților, așa cum reiese din același articol de lege.

În aceste condiții, Curtea reține că aspectele invocate de autorul excepției în susținerea acesteia țin, în realitate, de modul de interpretare a legii, dispozițiile art. 24 alin. (2) din Legea nr. 130/1996 neinterzicând salariaților, în calitate de părți ale contractului colectiv de muncă, să sesizeze instanța de judecată în vederea constatării nulității clauzelor acestui contract.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 24 alin. (2) din Legea nr. 130/1996 privind contractul colectiv de muncă, excepție ridicată de Zamfir Brândușe în Dosarul nr. 1.487/84/2009 al Tribunalului Sălaj — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 iulie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 922

din 6 iulie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 75/2000 privind autorizarea experților criminaliști care pot fi recomandați de părți să participe la efectuarea expertizelor criminalistice

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 75/2000 privind autorizarea experților criminaliști care pot fi recomandați de părți să participe la efectuarea expertizelor criminalistice, excepție ridicată de Aurică Băran în Dosarul nr. 856/235/2007 al Judecătoriei Gherla.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 29 iunie 2010 și au fost consemnate în încheierea din acea dată, când, având nevoie de timp pentru a delibera, Curtea a amânat pronunțarea la 6 iulie 2010.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din data de 19 octombrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 856/235/2007, **Judecătoria Gherla a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 75/2000 privind autorizarea experților criminaliști care pot fi recomandați de părți să participe la efectuarea expertizelor criminalistice.**

Excepția a fost ridicată de Aurică Băran într-o cauză penală.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile legale menționate încalcă prevederile constituționale ale art. 24 și 53. În acest sens, arată, în esență, că textul de lege criticat încalcă dreptul la apărare și limitează exercitarea dreptului la apărare al învinutului și al inculpatului în procedura efectuării expertizelor criminalistice, deoarece exclude posibilitatea apărătorului învinutului sau inculpatului de a asista la efectuarea expertizei criminalistice.

Judecătoria Gherla consideră că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, deoarece „scopul final al inculpatului este de a adăuga la lege”.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale

Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că textul de lege criticat este constituțional.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 1 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 75/2000 privind autorizarea experților criminaliști care pot fi recomandați de părți să participe la efectuarea expertizelor criminalistice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 407 din 29 august 2000, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 488/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 578 din 5 august 2002, dispoziții care au următorul cuprins: „*La efectuarea expertizelor criminalistice de către experți oficiali pot participa și experți numiți de organele judiciare, la cererea părților și recomandați de acestea, autorizați în condițiile prezentei ordonanțe.*”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că aceste dispoziții legale încalcă prevederile constituționale ale art. 24 privind dreptul la apărare și art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând excepția, Curtea constată că autorul acesteia nu formulează o veritabilă critică de neconstituționalitate, ci, în realitate, dorește completarea dispozițiilor de lege supuse controlului, în sensul ca acestea să prevadă expres și dreptul avocatului inculpatului de a participa la efectuarea expertizei.

Or, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, aceasta „se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului”.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 75/2000 privind autorizarea experților criminaliști care pot fi recomandați de părți să participe la efectuarea expertizelor criminalistice, excepție ridicată de Aurică Băran în Dosarul nr. 856/235/2007 al Judecătorei Gherla.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 iulie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 925

din 6 iulie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și art. 2 alin. (1) din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și art. 2 alin. (1) din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, excepție ridicată de Letiția Maria Silaghi în Dosarul nr. 3.811/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 29 iunie 2010 și au fost consemnate în încheierea din acea dată, când, având nevoie de timp pentru a delibera, Curtea a amânat pronunțarea la 6 iulie 2010.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 6 octombrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 3.811/2/2009, **Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și art. 2**

alin. (1) din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat.

Excepția a fost ridicată de petenta Letiția Maria Silaghi cu ocazia soluționării unei acțiuni în anulare în contradictoriu cu intimații Monica Amalia Rațiu, Adrian Rațiu și Societatea Civilă Profesională de Avocați „Rațiu & Rațiu”.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 1 alin. (1) și art. 2 alin. (1) din Legea nr. 51/1995, raportate la dispozițiile art. 174 alin. (2) și art. 199 alin. (3) teza a doua din Statutul profesiei de avocat, contravin prevederilor art. 21 alin. (1) și (2) din Constituție. În esență, autorul excepției arată că prin dispozițiile de lege criticate „se oferă protecție dispozițiilor cuprinse în Statutul profesiei de avocat prin includerea acestuia printre actele normative ce organizează și reglementează funcționarea profesiei de avocat, dispoziții cărora avocatul este obligat să se supună. [...] Statutul profesiei de avocat ale cărui dispoziții sunt ocrotite de Legea nr. 51/1995, republicată, încalcă, astfel, liberul acces la justiție”.

Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului arată că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 1 alin. (1) și art. 2 alin. (1) din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 113 din 6 martie 2001, dispoziții care au următorul cuprins:

— Art. 1 alin. (1): „Profesia de avocat este liberă și independentă, cu organizare și funcționare autonome, în condițiile prezentei legi și ale statutului profesiei.”;

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și art. 2 alin. (1) din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, excepție ridicată de Letiția Maria Silaghi în Dosarul nr. 3.811/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 iulie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 929

din 6 iulie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 5 din Codul penal

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent-șef

de Iancu Gorgan în Dosarul nr. 9.731/117/2006 al Tribunalului Cluj — Secția penală.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 29 iunie 2010 și au fost consemnate în încheierea din acea dată, când, având nevoie de timp pentru a delibera, Curtea a amânat pronunțarea la 6 iulie 2010.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 29 octombrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 9.731/117/2006, **Tribunalul Cluj — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 5 din Codul penal.**

Excepția a fost ridicată de Iancu Gorgan într-o cauză penală.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 5 din Codul penal, excepție ridicată

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile art. 215 alin. 5 din Codul penal înfrâng dispozițiile constituționale ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, întrucât „limitele legale ale pedepsei sunt neproporționale cu fapta care poate atrage o astfel de încadrare juridică”. Astfel, arată că dispozițiile de lege criticate, care instituie pedeapsa cu închisoarea de la 10 la 20 de ani pentru o infracțiune de înșelăciune care a provocat o pagubă materială mai mare de 200.000 lei, încalcă, în mod vădit, principiul constituțional al proporționalității.

Tribunalul Cluj — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 5 din Codul penal, excepție ridicată de lăncu Gorgan în Dosarul nr. 9.731/117/2006 al Tribunalului Cluj — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 iulie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,

Doina Suliman

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

